

«Поетичний рушник» – промінчик світла у мороці рукотворних трагедій

10 листопада 2016 року

*Якщо кожен буде робити добро в межах своїх можливостей,
можливості добра стануть безмежні.*
Фазиль Іскандер

Із кожним роком нашу планету охоплює все більше різноманітних рукотворних трагедій. Людська байдужість, тяга до влади й багатства – надзвичайно якісне добриво, на якому проростають зерна болю, страху, відчаю... Але на противагу цій пошесті зростає також усвідомлення, що тільки любов і добро здатні врятувати людство від останнього кроку в безодню. Все більше небайдужих долучається до різноманітних соціальних акцій, аби ті, хто потребує допомоги, не залишалися наодинці зі своїми проблемами. І хто сказав, що подібні помічники – це суто волонтери та меценати? Люди із серцем є повсюди. В тому числі у владних кабінетах. Важливо лише, щоб усі вони знайшли

спільну мову, і тоді можуть народитися цікаві, довготривалі проекти на кшталт конкурсу-фестивалю «Поетичний рушник».

Конкурс-фестиваль для людей з інвалідністю «Поетичний рушник», присвячений пам'яті відомого українського поета А.С. Малишка, був започаткований Обухівською міською радою ще 2011 року. Його натхненниками стали заступник Обухівського міського голови Валентина Олексіївна Шимоненко, на жаль, нині покійна, та письменник і журналіст Геннадій Володимирович Горовий. Цю ідею палко підтримав і тодішній градоначальник

Обухова світлої пам'яті Володимир Олександрович Мельник. Практично одразу ж до проекту долучилася президент ВГО «Народна академія творчості інвалідів» Олена Іванівна Александрова. Остаточо кістяк майбутньої команди сформувався із залученням начальника відділу культури, національностей та релігій виконавчого комітету Обухівської міської ради Тетяни Іванівни Богданович.

Сьогодні з нами вже немає ні Володимира Олександровича, ні Валентини Олексіївни, але ж не дарма кажуть, що добрі справи, роблені зі щирими намірами, здатні надовго пережити своїх творців. Так сталося і з «Поетичним рушником». 2 листопада 2016 року в обухівському кафе «Перлина» відбулася фінальна частина вже шостого за ліком фестивалю. Шість років – солідний вік як для подібного заходу. Що ж було зроблено за цей час?

Насамперед, треба сказати, що «Поетичний рушник» ніколи не завершувався з останніми акордами гала-концерту. Кропітка робота в сфері реабілітації та інтеграції завжди тривала повний рік. Організатори, як могли, сприяли творчому зростанню конкурсантів і популяризації їхніх імен поза інва-середовищем: проводилися літературні майстер-класи, організовувалися концертні програми, виступи на радіостанціях і телебаченні, друкувалися колективні поетичні збірки. Поступово люди самі почали організовуватись у творчі союзи: писали музику на слова колег по перу, допомагали редакторськими порадами, інформували одне одного про інші цікаві заходи, обмінювалися корисною позатворчою інформацією тощо. Навіть ті, хто майже все свідоме життя через фізичний стан змушені перебувати наодинці зі стінами власної домівки, отримали вірних друзів та однодумців.

Тож немає нічого дивного у тому, що, задуманий від початку як захід обласного рівня, «Поетичний рушник» за три роки простелився далеко за межі Київської області. Відтак, нині серед лауреатів є представники центральної, східної та західної України.

Говорить голова журі Геннадій Горовий:

– Пам'ятаю, під час проведення першого, ще Київського обласного фестивалю, найбільшим нашим клопотом було забезпечення якісної інформаційної кампанії. Часто-густо інформація просто не доходила до мешканців сіл та селищ. А як показала практика, серед них є неймовірно обдаровані митці. Тож перше, що ми поставили собі за мету, – створити якнайповнішу базу даних поетів з інвалідністю, котрі мешкають у нашій області.

Нині ж ситуація кардинально інша. Наша праця дає свої результати. Потенційні учасники тепер самі виходять на нас. Взяти хоча б Валентину Харченко із села Лазірки Полтавської області. Почувши про фестиваль від знайомих, вона надіслала свої твори і з першої ж спроби спромоглася здобути перемогу в одній із номінацій.

Загалом у шостому «Поетичному рушнику» взяло участь понад 50 учасників із десяти областей України. На гала-концерт змогли приїхати 18 лауреатів. Гран-прі отримав незрячий поет зі Львова Степан Підлужний. Зазначимо, що найвища нагорода фестивалю вже вдруге від'їздить до Львівської області. Два роки тому абсолютним переможцем була визнана Ірина Новіцька з м. Комарно.

Безперечно, участь поетів із інших областей не тільки збагатила фестиваль цікавими особистостями та літературними перлинками, а й вагомо підвищила конкуренцію за призові місця. У цьому сенсі вітати лауреатів із Київщини ще більш приємно. Так, перші місця у своїх номінаціях вибороли: Михайло Невідомський (м. Буча), Марія Фоміна (с. Сошників Бориспільського району) та Юрій Бабенко (Селище Борова Фастівського району). Другі місця здобули: Олена Біленко (м. Обухів), Ніна Шуляк (м. Буча), Наталка Кащенко (с. Бобрік Броварського району), Ольга Соколовська (с. Шарки Ракитнянського району). Треті місця отримали: Ангеліна Познякова (м. Буча), Ніна Габінська (м. Бориспіль), Наталія Шкіренкова (м. Обухів), Іван Кобища (м. Буча) та Людмила Машталер (м. Обухів).

Говорить член журі Валентина Захабура:

– На мій погляд, якщо порівнювати з 2015 роком, наші поети зросли. Вони стали більш прискіпливі до недоліків у власних творах, намагаються відшукати нестандартну риму, несподіваний сюжет... Дуже цікавий сезон вийшов. По дві-три кандидатури на одне місце. І стільки новеньких учасників!

Дебютантів справді не бракувало. Цьому посприяли як минулорічні учасники, котрі запрошували своїх знайомих, так і друзі «Поетичного рушника» з м. Суми – засновники ГО «Ініціативи Слобожанщини» Анатолій і Дарія Сасси. Активність цієї пари допомогла збагатити фестиваль учасниками із Сумщини, Донеччини, Харківщини. Між іншим про друзів. Їх цього року у «Поетичного рушника» стало значно більше. Кожен допомагав, чим міг. Це дозволило не тільки провести захід на високому рівні, а й зазирнути в майбутнє фестивалю зі ще більшим оптимізмом.

Так, чимало посприяла успіху шостого поетичного фестивалю БО «Благодійний фонд «Центр милосердя», що займається реабілітацією людей із глибоким порушенням зору. Зокрема, саме за ініціативи заступника голови «Центру» Юлії Вікторівни Саранчевої відбулося знайомство організаторів фестивалю з відомим видавництвом «Самміт-Книга». Його директор – Іван Миколайович Степурін, перейнявшись соціальною значимістю заходу, особисто надав для переможців понад чотири десятки цінних книг. А що, скажіть, може бути кращим подарунком для письменника, ніж якісно видана, змістовна за наповненням книга? Ба, більше: Іван Миколайович виступив із деякими вельми цікавими ідеями та пропозиціями на майбутнє, реалізація котрих тільки збагатить «Поетичний рушник».

Окремого слова, безперечно, заслуговує Валерій Іванович Міщук – директор уже згаданого обухівського кафе «Перлина». Валерій Іванович не обмежився самим лише наданням приміщення для проведення фінальної частини «Поетичного рушника». Він особисто потурбувався про те, аби гості Обухова не лишилися голодними. Це важливо. Адже з'їхалися вони здалеку, і дорога назад так само була не близька. До того ж, деяким учасникам, за станом здоров'я, вчасно поїсти – все одно, що ліки прийняти.

Говорить член журі Ніна Михайлишин:

– Друзів «Поетичного рушника» все більше. Це прекрасно. Значить, люди нам вірять і вірять у важливість справи, яку ми робимо. Проведення такого фестивалю справді важливе. І не тільки для Обухова, а й для усієї української соціальної спільноти. Позаяк подібних заходів катастрофічно бракує. Тож фестиваль будь-що потрібно продовжувати. Потрібно віднаходити кошти, способи зберегти і примножити напрацьоване. Велика шана Обухівському голові Олександрові Миколайовичу

Левченку, його команді та депутатам Обухівської міської ради, які навіть у найскрутніші часи підтримували наш «Рушничок».

Тим же, хто сумнівається у корисності цієї справи, пропоную хоч би раз прийти і побачити наших талановитих учасників наживо. Можливо тоді вони переглянули б свою позицію.

Ось, до прикладу, Тетянка Франц. Перебуваючи на гемодіалізі, дівчина спромоглася приїхати аж зі Львова. Анічку Крюкову батьки привозили зі Славутича – вона послуговується інвалідним візком. Та

найбільше мене вразив випадок нині покійної Софії Тригуб із Бориспільщини. За кілька днів до смерті, вже неспроможна піднятися з ліжка, вона просила своїх родичів узнати, чи потрапила до когорти переможців «Поетичного рушника». Уявіть лише, наскільки їй це було значуще. Хіба можна закривати захід, який допомагає стільком людям?

Так чи інакше, попри всі залаштункові проблеми, шостий конкурс-фестиваль для людей з інвалідністю «Поетичний рушник» відбувся. І пройшов, як завжди, на дуже високому рівні.

Персидське прислів'я каже: на світі тільки добротою нашою осад видаляється і оцет обертається вином. Сподіваємося, 2017 року знову звучатиме безсмертна пісня А.С. Малишка «Про рушник», і незмінна ведуча фестивалю Тетяна Іванівна Богданович скаже всьоме:

– Доброго дня, дорогі поети. Вас радо вітає гостинна Обухівська земля!..

Фото дивіться у [альбомі](#).

Геннадій ГОРОВИЙ,
член Національної спілки письменників України;
світлини Миколи ДЕМ'ЯНОВА